

er i udleveringslovens § 5. Her har man i et vist omfang udelukket afslag på udleveringsbegæring i sager om politiske lovovertrædelser. Dette er sket gradvist ved udvikling af en bestemmelse, der nu med hensyn til sager om udlevering til stater uden for EU henviser til forskellige konventioner. Senest er henvisningen kommet til at omfatte artikler i den europæiske terrorismekonvention som ændret ved 2003 protokol, der igen henviser til en række separate konventioner, som forpligter deltagerstaterne til at udelukke afslag i sager om politiske forbrydelser. Desuden er konventionerne om terrorbombninger og om finansiering særskilt nævnt, og nu foreslås konventionen om nuklear terrorisme tilføjet. I forarbejderne til udleveringsloven hedder det med føje, at det afhænger af en konkret vurdering, om en overtrædelse er omfattet af de opregnede konventionsbestemmelser. Dette kan vel tages som et lakonisk udtryk for en erkendelse af, at de pågældende retsaktors beskaffenhed kan indebære særlige fortolkningsproblemer. Retligt set er udlevering ikke en straf, men en foreløbig foranstaltning af straffeprocessuel art som led i international retshjælp. Reelt kan udlevering efter omstændighederne være et særdeles føleligt indgreb, og det er selvsagt ønskeligt med klare regler. Men principielt set indebærer den omtalte ordning ikke, at der opstår et spørgsmål om ansvar eller skærpet ansvar, som ellers ikke forelå. Problemet i en udleveringssag er derimod, om et sådant ansvar rent faktisk kan gøres gældende ved overgivelse af den anklagede til myndighederne i rette forum, forudsat at der foreligger betryggende retsgarantier. Så selv om en afgørelse vedrørende udlevering kan afhænge af en vanskelig fortolkning af en materiel konventionsbestemmelse, og selv om der skulle ske udlevering i et tvivlsomt grænsetilfælde, vil skyldsspørgsmålet i den sidste ende skulle afgøres efter national lovgivning under iagttagelse af sædvanlige legalitetshensyn, ikke på grundlag af den pågældende konventionsbestemmelse, som ikke er konstituerende for gerningsindholdet i det relevante delikt.

I Justitsministerens lovforslag og ministeriets øvrige akter anvendes gennemgående udtrykket »terrorhandling« som dækkende *terrorist offence*. Skrivemåden er uheldig, da den er egnet til at give indtryk af, at den foreslåede § 114 a er tiltænkt et mere snævert og dermed oplagt anvendelsesområde, end der reelt er tale om.

Allerede i lovforslagets indledende bemærkninger om forpligtelserne efter konventionen anvendes det ukorrekte udtryk, således at tanken mere entydigt ledes i en bestemt retning, end der er dækning for (afsnittene 1.4 og 1.5). Værre bliver det i et efterfølgende afsnit, der særligt tager sigte på Europarådets konvention (afsnit 2.2). Her hedder det, at konventionen angiveligt »indebærer en forpligtelse til at kriminalisere visse forberedende handlinger til terrorhandlinger«, og efterfølgende oplyses det så med henvisning til konventionens præambel, at »terrorhandlinger [...] har til formål at skræmme en befolkning i alvorlig grad eller uretmæssigt tvinge en regering eller en international organisation« etc. Det sidste er jo korrekt; men det er sammenkædningen ikke. Igen beredes tanken næsten umærkeligt for den forståelse, at det senere præsenterede forslag til ny § 114 a vedrører »terrorhandlinger«, hvad det netop ikke gør. Senere i samme afsnit benyttes udtrykket gang på gang fejlagtigt på samme måde. Først i tredje ombering gøres der opmærksom på, at der i konventionen er sondret mellem de *acts of terrorism*, som omtales i præambelen, og de *terrorist offences*, som er omfattet af de opregnede konventioner, hvilket ifølge forarbejderne til lovforslaget skulle bevirke den mere vidtgående kriminaliseringspligt (lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.4.2.1, s. 25 ff.). Der redegøres ikke for, at dette spørgsmål ved konventionens udarbejdelse var genstand for stor opmærksomhed og divergerende opfattelser.

Beklageligvis er lovforslaget således langt hen ad vejen egnet til at bibringe Folketinget og offentligheden det indtryk, at de forhold, som foreslås kriminaliseret, altid vil knytte sig som forbedrende til egentlige terrorhandlinger.

Det er ganske vist ikke nogen enkel sag let at finde på en dækkende og mundret oversættelse af *terrorist offence*; men så skulle man hellere enten lade det oprindelige udtryk stå og ledsage det med en retvisende forklaring eller tage konsekvensen af den på dansk anvendte terminologi og problematisere, om en bestemmelse som den foreslåede § 114 a virkelig er nødvendig i lyset af, at straffeloven allerede i kraft af § 114 rummer en bestemmelse om terrorhandlinger.

8. Den væsentligste betydning af den foreslåede § 114 a er ikke etableringen af særlige straf-forhøjelsesgrunde, men at betemmelsen udgør et